

עמ"ת 46854-10-25 - עבדאללה אבו נג'מה נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 46854-10-25

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

העורר: עבדאללה אבו נג'מה
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 21.10.2025 במ"ת
9896-10-25 שניתנה על-ידי כבוד השופט א'
פרסקי
תאריך הישיבה: י"א בחשוון תשפ"ו (02 נובמבר 2025)
בשם העורר: עו"ד אכרם אבו לבדה
בשם המשיבה: עו"ד שני פוגודה

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 21.10.2025 (מ"ת 9896-10-25, השופט א' פרסקי). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד למתן החלטה אחרת וקבע כי האפשרות של חלופת מעצר תיבחן רק לאחר שיוגש תסקיר מטעם שירות המבחן.

2. ביום 10.10.2025 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום מאוחד נגד העורר ואדם נוסף (להלן: הנאשם הנוסף), שתוקן ביום 19.10.2025 בשל טעות סופר (ת"פ 9900-10-25). בעיקרו של דבר, כתב האישום מתאר אירוע אלים שבו היו מעורבים - מזה ומזה - העורר והנאשם הנוסף, על רקע סכסוך בין משפחותיהם. על-פי הנטען, ביום 28.9.2025 בשעות הערב, בעת שהשניים שהו בחנות מכולת בירושלים, פנה העורר לנאשם הנוסף והציע לו לצאת אל מחוץ לחנות על מנת לקיים "קרב חופשי". הנאשם הנוסף נענה להצעה ולאחר שהשניים יצאו מהחנות, הם החלו לדחוף זה את זה בחוזקה. בשלב זה שלף הנאשם הנוסף סכין ודקר באמצעותה את העורר מספר פעמים בראשו, בצווארו ובבטנו. לאחר שהצליח להדוף מעליו את הנאשם

הנוסף, ניסה העורר לפגוע בגופו של הנאשם הנוסף באמצעות שבר של בקבוק זכוכית. כתוצאה מהעימות, נזקק העורר לניתוח בהרדמה כללית, ואילו לנאשם הנוסף נגרם חתך באצבעו והוא נדרש ל-15 תפרים. בשל המעשים המתוארים, כתב האישום מייחס לעורר עבירה של ניסיון חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בצירוף סעיף 25 לאותו החוק. לנאשם הנוסף מיוחסת עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, וכן עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק זה. המשך הדברים יעסוק בעניינו של העורר בלבד.

3. העורר נעצר ביום 2.10.2025 ומעצרו הוארך מעת לעת. עם הגשת כתב האישום המקורי הוגשה גם בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים. בבקשה טענה המדינה כי בידיה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, ובהן, בין היתר, סרטון ממצלמת אבטחה המתעד את האירוע, עדויותיהם של נוכחים במקום, גרסאותיהם של העורר והנאשם הנוסף וכן קיומו של מניע בדמות הסכסוך בין המשפחות. המדינה הוסיפה וטענה כי קיימות בעניינו של העורר עילת מעצר של מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 וחזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לאותו החוק. עוד טענה המדינה כי אין בנמצא חלופת מעצר שתאיין את מסוכנותו.

4. בו ביום התקיים דיון בפני בית המשפט המחוזי, שבמהלכו הלין בא-כוחו של העורר על כך שנגד העורר והנאשם הנוסף הוגש כתב אישום מאוחד. בהקשר זה נטען כי כריכת עניינם של השניים בכתב אישום מאוחד החמירה עם העורר, שכן היא הובילה לכך שאף עניינו יתברר בבית המשפט המחוזי, במקום בבית משפט שלום. מנגד, באת-כוח המדינה טענה כי בצדק הוגש כתב אישום מאוחד, וכי מכל מקום, הסמכות העניינית נתונה לבית המשפט המחוזי גם בעניינו של העורר. בסופו של הדיון בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד למתן החלטה אחרת.

5. ביום 21.10.2025 התקיים דיון נוסף בפני בית המשפט המחוזי, שבו שב בא-כוחו של העורר על טענותיו והוסיף כי העורר פעל מתוך הגנה עצמית. כמו כן, הועלו מגוון טענות ביחס לראיות הקיימות, בין השאר על רקע העובדה שתיעוד הווידאו ממצלמת האבטחה הוא ללא שמע. בהמשך לכך, בא-כוחו של העורר ביקש לשחררו לחלופת מעצר מבלי שיוגש תסקיר מטעם שירות המבחן. מנגד, המדינה טענה כי בנסיבות האירוע המתואר בכתב האישום לא ניתן לראות במעשיו של העורר משום הגנה עצמית.

6. בו ביום הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד למתן החלטה אחרת. בית המשפט המחוזי ציין שקשה לחלוק על התרחשות האירועים המתוארים בכתב האישום, בשים לב לכך שאלו תועדו. בית המשפט המחוזי הצביע על קשיים שונים בטענת ההגנה העצמית שהעלה העורר, וקבע כי די בחומרים שהוצגו כדי לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו. ביחס לטענות בדבר הגשת כתב

האישום המאוחד לבית המשפט המחוזי, נקבע כי ההליך העיקרי הוא המסגרת המתאימה לבירורן.

7. בית המשפט המחוזי נדרש לעילות המעצר, וקבע כי נוכח ניסיונו של העורר לפגוע בנאשם הנוסף, בהתחשב בעובדה כי הוא זה שיזם את הקטטה, ובשים לב לכך שהסכסוך בין המשפחות עודנו פעיל - נשקפת ממנו מסוכנות המצדיקה את מעצרו. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הורה על הכנת תסקיר מטעם שירות המבחן, שלאחר הגשתו תוכל להיבחן האפשרות להעביר את העורר לחלופת מעצר.

8. הערר דן נסב על החלטתו של בית המשפט המחוזי. בעיקרו של דבר, העורר חוזר על טענותיו כפי שאלה הועלו בפני בית המשפט המחוזי. בתוך כך, נטען כי אין מקום להשוות בין העורר לבין הנאשם הנוסף וכי בית המשפט המחוזי שגה בקבעו כי העורר היה מי שיזם את הקטטה. לשיטת העורר, בהתחשב בכך שיש לראות במעשיו משום הגנה עצמית - אין הצדקה להמתין לתסקיר של שירות המבחן.

9. הדיון בערר התקיים בפני ביום 2.11.2025. במהלכו חזר בא-כוחו של העורר על עיקרי טענותיו, בעוד באת-כוח המדינה הצביעה על מסוכנותו של העורר שנובעת בין היתר מכך שהוא זה שיזם את האירוע, וכן על הסכסוך הפעיל בין המשפחות. באת-כוח המדינה הוסיפה כי בצדק התבקש תסקיר מעצר בעניינו של העורר בטרם נבחנו חלופות למעצר.

10. לאחר ששקלתי את הדברים אני סבורה כי דין הערר להידחות.

11. אכן, בית המשפט אינו מחויב להורות על הגשת תסקיר מעצר עובר להחלטתו בדבר חלופת מעצר, ומסור לו שיקול דעת רחב בעניין, בהתאם לנסיבותיו של המקרה שלפניו (ראו למשל: בש"פ 6556/21 מדינת ישראל נ' יוסף, פסקה 8 (11.10.2021); בש"פ 8062/21 עבדאללה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (29.11.2021)). לכך יש להוסיף כי למעשה הערר דן נסב על החלטה לעצור את העורר עד למתן החלטה אחרת, וטרם ניתנה החלטה סופית לעניין מעצרו עד לתום ההליכים. במקרים מעין אלה, בית משפט זה ייטה להתערב רק כאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (ראו: בש"פ 6347/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.9.2015); בש"פ 6547/17 אסרס נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (23.8.2017)). לא מצאתי כי מקרה זה נמנה עם אותם מקרים שבהם יש להתערב עוד קודם לקבלת החלטה סופית בעניין מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בהקשר זה יצוין כי הדיון בבית המשפט המחוזי עתיד להתקיים בעוד מספר ימים. המתנה עד לקבלת תסקיר נראית הולמת במקרה דנן, בהתחשב בסכסוך הפעיל בין משפחותיהם של שני הנאשמים, ובשים לב להתנהלותו של העורר באירוע המתואר בכתב האישום. אין צריך לומר שטענותיו של העורר שמורות עמו והוא יוכל להעלותן בדיון שיתקיים בבית המשפט המחוזי לאחר הגשתו של תסקיר שירות המבחן.

12. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ח חשוון תשפ"ו (09 נובמבר 2025).

דפנה ברק-ארז
שופטת